

23/2/07
“Sleep out”
Πλατεία Κλαυθμώνος

Μια βραδιά στο λούκι... με τους αστέγους

«Έχετε ποτέ σκεφτεί να κοιμηθείτε μια χειμωνιάτικη νύχτα στο δρόμο;»

Με αυτό το ερώτημα απευθύναμε και φέτος την πρόσκληση στους πολίτες καλώντας τους να βιώσουν μια νύχτα σαν άστεγοι.

“sleep out ” : event που νοσηματοδοτεί μια συμβολική πράξη

αλληλεγγύης απέναντι στους άστεγους, πολίτες που βιώνουν την πιο ακραία μορφή του κοινωνικού αποκλεισμού, την παρακμή και την απόγνωση.

Για το «sleep out» του 2007 το βράδυ της Παρασκευής 23 Φεβρουαρίου η πλατεία Κλαυθμώνος γέμισε από εκατοντάδες πολίτες που ανταποκρίθηκαν στο κάλέσμά μας αφήφώντας το τσουχτερό κρύο αλλά και το life style των ημερών μας που επιβάλλει την Παρασκευή το βράδυ διασκέδαση στην λαμπερή Αθήνα.

Μια νύχτα πρόκληση για όσους θέλησαν να διευρύνουν την αντιληπτικότητα τους πέρα από τα στενά όρια της ύπαρξής τους, της ζωής και της καθημερινότητας τους που προφανώς περιλαμβάνει ορισμένα standards: σπίτι, φαγητό, ύπνο, ζεστασιά, συντροφιά, ασφάλεια, ελπίδα, προοπτική...

Μια νύχτα αφιερωμένη στους «άθλιους» των Αθηνών που ανέλπιστα βρήκαν μεγάλη παρέα στην Κλαυθμώνος το βράδυ της Παρασκευής.

«Κλείδωσες την πόρτα;», «Εσβησες τα φώτα;», «Έβαλες μπουζάμες;», «Έπλυνες τα δόντια;» ήταν μερικά από τα μότο στα μακώ μπλουζάκια που έγιναν ανάρπαστα –για την οικονομική ενίσχυση του προγράμματος– επισημαίνοντας εύστοχα τις διαφορές μας με τους λιγότερο τυχερούς συμπολίτες μας. (Το γεγονός ότι άρεσαν και σε αυτούς δείχνει ότι, άν μη τι άλλο, στο κόσμο των δρόμων το χιούμορ περισσεύει)

Την αμηχανία της απέναντι στο πρόβλημα των αστέγων έδειξε για άλλη μια φορά η πολιτεία με την λαμπερή απουσία των εκπροσώπων της που δεν θέλησαν ούτε και συμβολικά να το αντιμετωπίσουν. Εξαίρεση σε αυτή την απουσία ήταν η συμμετοχή στην εκδήλωση του Δημοτικού Σύμβουλου κ. Αλέξη Τσίπρα, της Δημάρχου Ζεφυρίου κας Φωτεινής Γιαννοπούλου και στελεχών του Υπουργείου Υγείας.

Απώτερος στόχος της εκδήλωσης ήταν η ενημέρωση και ευαισθητοποίηση για το πρόβλημα της έλλειψης στέγης. Η ενημέρωση έγινε (ήταν και το πιο απλό) όσο για την ευαισθητοποίηση, θα μπορεί να είναι μετρήσιμη σε βάθος χρόνου. Όμως το γεγονός ότι περίπου 50 πολίτες παρέμειναν «άστεγοι» στην πλατεία μέχρι τα ξημερώματα μας κάνει να αισιοδοξούμε.

Χαρτόκουτα, υπνόσακοι, φωτιές, ζεστά ροφήματα και σούπες επιστρατεύτηκαν για να κάνουν την νύχτα μας πιο εύκολη καθώς ο υδράργυρος κατέβαινε συνεχώς απειλώντας τις φιλότιμες προσπάθειες μας να μείνουμε άστεγοι για μια νύχτα.

Όσο για τους «κατά συρροή» και «κατά εξακολούθηση» αστέγους της πλατείας και των γύρω περιοχών η νύχτα αυτή ήταν σαφώς μια καλύτερη από ό,τι συνήθως, νύχτα γιατί – όπως οι ίδιοι μας είπαν- υπήρχε ανθρώπινη επικοινωνία. Ίσως η μοναξιά του δρόμου να είναι η πιο αιχμηρή διάσταση της έλλειψης στέγης.

Για τους ωφελούμενους του Κέντρου Στήριξης Αστέγων της ΚΛΙΜΑΚΑΣ η νύχτα αυτή ήταν μια νύχτα ενεργητικής δράσης σε ό,τι αφορούσε την

εκδήλωση. Απτή απόδειξη ότι στην ΚΛΙΜΑΚΑ εργαζόμαστε καθημερινά όχι για αυτούς τους ανθρώπους αλλά μαζί με αυτούς. Ζούμε τα προβλήματα και τις δυσκολίες τους μέσα από την καθημερινότητα και σε ρεαλιστική βάση συνδιαμορφώνουμε όλες τις δράσεις του Προγράμματος Στήριξης Αστέγων.

Στο απόηχο της εκδήλωσης, μια εκδήλωση που καλύφθηκε εκτενώς από όλα τα ΜΜΕ θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε για άλλη μια φορά τους φίλους μας και τους χορηγούς που στηρίζουν τις προσπάθειές μας αναδुकνεύοντας τη δύναμη της κοινωνίας των πολιτών.

Η επιτυχία της εκδήλωσης της 23^{ης} Φεβρουαρίου μας αφήνει ηθικά δικαιωμένους απέναντι στις προσδοκίες μας. Σημασία δεν έχει πόσοι ήρθαν αλλά εάν αυτό που βίωσαν θα είναι η μαγιά για περαιτέρω κοινωνικές ζυμώσεις. Ούτε έχει σημασία τελικά πόσες χιλιάδες είναι οι άστεγοι αλλά ότι, εκτός από «άνθρωποι –σκιές» της νύχτας, είναι πολίτες με ανάγκες και δικαιώματα στη ζωή.

Η ΚΛΙΜΑΚΑ, μετά τη συμβολική βραδιά αλληλεγγύης προς τους αστέγους συνεχίζει τις προσπάθειές της εξακολουθώντας να πιστεύει ότι το πρόβλημα των αστέγων αφορά την κοινωνία στο σύνολό της.

Γιατί όταν η κοινωνία ανέχεται τόσο πόνο στις παρυφές της δεν σημαίνει τίποτε άλλο από το ότι η ίδια η κοινωνία νοσεί.

